

MINISTER-CZŁONEK RADY MINISTRÓW
SZEFE KANCELARII
PREZESA RADY MINISTRÓW

Warszawa, 1998-05-14

Wiesław Walendziak

52. 53 1-2/35(2)

Według rozdzielnika

W związku z przedstawionym przez Radę Legislacyjną stanowiskiem w sprawie powołania Centrum Legislacyjnego Rządu, informuję, że temat ten zostanie omówiony podczas spotkania Sekretarzy i Podsekretarzy Stanu w dniu 22 maja 1998 o godzinie 10.30.

Walendziak

W załączeniu:

Stanowisko Rady Legislacyjnej w sprawie utworzenia w KPRM Centrum Legislacyjnego Rządu

Otrzymują:

1. Minister Wojciech Arkuszewski
2. Minister Kazimierz Barczyk
3. Minister Zbigniew Derdziuk
4. Minister Ignacy Dudojć
5. Minister Krzysztof Grzelka
6. Minister Kazimierz Kapera
7. Minister Marek Komorowski
8. Minister Michał Kulesza
9. Minister Jan Kułakowski
10. Minister Jerzy Marek Nowakowski
11. Minister Aleksander Proksa
12. Minister Jarosław Sellin
13. Minister Zbigniew Woźniak

Walendziak
1998-05-14

**RADA LEGISLACYJNA
PRZY PREZESIE RADY MINISTRÓW**

**Stanowisko Rady Legislacyjnej
w sprawie utworzenia w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
Centrum Legislacyjnego Rządu**

- I. Zdaniem Rady Legislacyjnej znaczna część tworzonych w ostatnim okresie aktów normatywnych, w tym ustaw, zasługuje na ocenę wysoce krytyczną. Niezadawalający stan polskiego prawa jest w głównej mierze wynikiem stosowania wadliwej metody przygotowania projektów ustaw. Nie jest również właściwą metodą tworzenia prawa „kolektywne” redagowanie tekstów projektów ustaw na posiedzeniach komisji sejmowych. W związku z tym powinno się zmodyfikować dotychczasową procedurę tworzenia projektów aktów normatywnych —zwłaszcza projektów ustaw — przez zespoły resortowe, z wyłączeniem czynnika współdecydującego o tekście projektowanych przepisów prawnych usytuowanego w strukturze organizacyjnej Rządu, jednakże poza wpływami zainteresowanego resortu. W tym celu należy stworzyć odpowiednio mocny merytorycznie centralny ośrodek legislacyjny, usytuowany w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, określony dalej jako „Centrum Legislacyjne Rządu”.
- II. Rada Legislacyjna uważa, że gdy zachodzi potrzeba dokonania istotnych zmian legislacyjnych w ramach poszczególnych dziedzin prawa powinny funkcjonować grupujące najwybitniejszych prawników komisje kodyfikacyjne lub komisje reformy danej dziedziny prawa. Komisje te

powinny wylaniać odpowiednio kompetentne zespoły robocze dla przygotowania projektów podstawowych ustaw z danej dziedziny prawa. Komisje te powinny stanowić również właściwe fora dla pogłębionej merytorycznej dyskusji nad proponowanymi koncepcjami regulacji ustawowych oraz przyjętymi w projektach ustaw szczegółowymi rozwiązaniami prawnymi.

III. Jest niezaprzeczalne, że podmiotami kompetentnymi (i odpowiedzialnymi) za kształtowanie polityki Państwa w poszczególnych segmentach obszarów regulacji prawnej są właściwi ministrowie i kierownicy urzędów centralnych. W związku z tym Rada Legislacyjna jest zdania, iż nie można wyłączać odpowiedzialności właściwych ministrów za stan i przygotowanie niezbędnych modyfikacji regulacji prawnej w dziedzinie stosunków, które wchodzi w zakres konstytucyjnej czy resortowej odpowiedzialności poszczególnych ministrów. Nie oznacza to wszakże, iż prawidłowość tworzenia aktów normatywnych w danej dziedzinie stosunków jest sprawą, którą można pozostawić jedynie służbom prawnym poszczególnych resortów. Przeciwnie, konieczna jest szybka i radykalna zmiana stanu dotychczasowego, polegająca przede wszystkim na stworzeniu Centrum Legislacyjnego Rządu, usytuowanego w ramach Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, zatrudniającego stosunkowo liczny zespół legislatorów, wyróżniających się nie tylko pogłębioną zasadą legislacji, ale również odpowiednio wysoką kompetencją w zakresie poszczególnych dziedzin i dyscyplin prawnych.

IV. 1. Rada Legislacyjna uważa, że w zasadzie każdy poważniejszy projekt ustawy powinien być poprzedzony wcześniejszym opracowaniem założeń o charakterze również i też legislacyjnych, zawierających ponadto odpowiednie uzasadnienie, uwzględniające m.in. wyniki

przeprowadzonych badań prawno-porównawczych, w tym także w odniesieniu do prawa wspólnotowego i wybranych systemów prawnych państw członkowskich Wspólnot Europejskich (Unii Europejskiej).

2. Po uzyskaniu akceptacji wspomnianych wyżej (w pkt. 1) założeń (tez legislacyjnych) przez Kierownictwo Rządu i pozytywnym wyniku przeprowadzonych uzgodnień międzyresortowych, powołani imiennie przez właściwego ministra członkowie zespołu legislacyjnego powinni zająć się przygotowaniem artykułowanego projektu ustawy. Projekt ustawy podlegałby następnie wnikliwej weryfikacji dokonywanej przez Centrum Legislacyjne Rządu, kończącej się ewentualnym uzyskaniem akceptacji (parafy) Szefa Centrum Legislacyjnego lub też odmową akceptacji weryfikowanego projektu ustawy. W ten sposób Centrum Legislacyjne Rządu wspólnie z właściwym ministrem byłoby odpowiedzialne za prawidłowość legislacyjną ostatecznego projektu ustawy kierowanego pod obrady Rady Ministrów.

V. 1. Centrum Legislacyjne Rządu mogłoby dzielić się na departamenty (I, II, III etc.), w których prowadzona byłaby „obsługa legislacyjna” grup resortów (urzędów centralnych) o stosunkowo jednorodnej (zbliżonej) problematyce prawno-legislacyjnej. Powinni być tam zatrudnieni zarówno specjaliści znający problematykę prawną danych resortów, jak i konstytucjonaliści, cywiliści, administratywiści (itp.) oraz wybitni znawcy (eksperti) z zakresu zagadnień legislacji.

2. Skład liczbowy Centrum Legislacyjnego Rządu powinien docelowo (w perspektywie do 3 lat) wynosić 80 – 90 wysoko wykwalifikowanych legislatorów. Ponadto powinni być tu zatrudnieni odpowiednio przygotowani dokumentaliści znający specyfikację zagadnień prawnych.

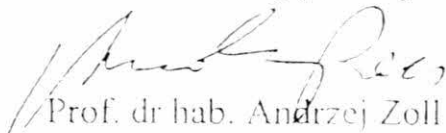
3. Jest zrozumiałe, iż konieczne jest również utrzymywanie przez Centrum ścisłych więzów współpracy z przedstawicielami ośrodków naukowych (wydziałów prawa i instytutów naukowych z zakresu nauk prawnych) prowadzących badania naukowe w poszczególnych dziedzinach i dyscyplinach prawnych.

VI. Po opracowaniu w Centrum Legislacyjnym Rządu ostatecznego projektu ustawy, opinię do tego projektu – dla Prezesa Rady Ministrów oraz Członków Rządu powinna formułować Rada Legislacyjna przy Prezesie Rady Ministrów.

VII. Odrębnym bardzo ważnym zagadnieniem, wykraczającym jednakże poza ramy niniejszej opinii, jest uprawnienie procesu legislacyjnego w Sejmie R.P. Trzeba jedynie stwierdzić, iż nie jest dobrą praktyką współredagowanie tekstu projektu ustawy przez – z reguły bardzo liczne – zespoły członków komisji sejmowych.

Projekt opinii przygotował prof. dr hab. Andrzej Szajkowski.

Przewodniczący Rady

Prof. dr hab. Andrzej Zoll